

Livsmodet

Af Martinus

Menneskets trang til martyrium • Alle mennesker har brug for at vide noget om livsmodet. Det menneske der er i besiddelse af det rigtige livsmod, er nemlig uovervindeligt over for negative kræfter. Så længe et menneske synes, at der er noget, der er forkert, så længe er vedkommende i disharmoni med livet. Så længe man bedrøves og irriteres eller bliver bitter og skuffet, har man ikke fået det rigtige syn på livet, og så har man ikke det rigtige livsmod.

Der er mennesker, der går så vidt, at de begår selvmord på grund af manglende livsmod. Dermed er de dog ikke færdige med livet, men får vanskelighederne udsat til næste inkarnation. Det skulle helst være sådan, at man beholder sin fysiske organisme så længe, som den kan bruges.

Hvad skal der til for at få det rigtige livsmod og for at bevare det? Man må lære at elske sin næste som sig selv. Det giver livsmod, og det bevarer det. Men hvorfor taber menneskene gang på gang livsmodet? Fordi livet ikke er, som de tænker sig det og ønsker det. Den tankeart, der allermest underminerer livsmodet, er martyriet. Martyriet er en af menneskets værste fjender, fordi det er en livs-

løgn. Der findes i virkeligheden intet martyrium. Ingen kan i virkeligheden lide uret, og ingen kan gøre uret. Hvis nogen kunne det, og hvis der var noget i livet, der var tilfældigt, kunne menneskene aldrig være sikre på noget som helst, og så ville hele verdensaltet faktisk være af lave. Men det er det ikke, det er tværtimod i den skønneste orden, og det er udtryk for den højeste logik. Intet er tilfældigt, og når menneskene har sorger og bekymringer og føler sig som martyrer, er det fordi de tror og føler, at der er begået noget imod dem, som ikke er retfærdigt. En sådan martyrfølelse kan skyldes forholdet til naturens kræfter. Landmanden kan føle sig som martyr, når høsten slår fejl, eller når kreaturerne bliver syge og dør. Også i

forhold til naturkatastrofer kan menneskene føle martyrium, når elementerne bryder løs, og de står hjælpeløse og prisgivne over for den vældige natur. Den almindeligste form for martyrfølelse eksisterer dog nok i forholdet til andre mennesker. Hvis nogen bagtaler og generer en, vil man tro, at vedkommende er ond imod en, at man er martyr og uretfærdigt behandlet. Man bruger da en masse energi til negative tanker og følelser og selvmedlidenhed, hvilket i allerhøjeste grad er usundt for mennesket både psykisk og fysisk. **Gennem kosmologien kommer man til kundskab om, at der i virkeligheden ikke eksisterer noget ondt i verden, og at alt er kærlighed og intellektualitet. Det er svært for menneskene at forstå, men det er meget vigtigt for dem at lære.** Universet er udtryk for den allerhøjeste og mest strålende fuldkommenhed. Men da mennesket ikke arbejder med hele universet, kun med et lokalt felt deraf, er det endnu tilbøjeligt til fejlbedømmelse. Hvis en flue kravler hen over et billede, hvor alt hvad den i øjeblikket ser er sort, ville den hvis den kunne tale sige, at alt hvad der eksisterer er sort. Sådan kan mennesket også være 'sortseer', fordi det ikke har tilstrækkeligt overblik over en større kosmisk sammenhæng, hvoraf det såkaldte 'sorte' er en lille del. Det hele er i virkeligheden i harmoni, men når visse ting tager overhånd i bevidstheden, kan der opstå disharmoni, indtil man opnår overblik og får et større perspektiv.

Kristus var ikke martyr men eksempel

Nu vil nogen måske indvende, at Kristi død på korset var et martyrium. Men det var det ikke. Hvordan kunne det da være retfærdigt og rigtigt, at et uskyldigt menneske led en forbryders død? Det var ikke på nogen måde for at forsones en vred gud, men det var for at vise menneskeheden et eksempel på guddommelig menneskelig væremåde. Kristus kendte sin mission, som han inden han inkarnerede på jorden var fuldt fortrolig

med. Han vidste, at han begik et intelligensbrud ved at lade sig korsfæste. Hans intelligens havde allerede på forhånd sagt ham, at han ville udsætte sit fysiske legeme for korsfæstelse, når han lod sig føde her på jorden. Men hvis han ikke havde ladet sig korsfæste, ville der være sket noget meget værre, så ville verden ikke have fået nogen fundamental demonstration af, hvorledes et udviklet væsen tager de største lidelser, og så ville menneskene ikke være kommet så langt i deres udvikling, som de er nu. Gennem Jesu liv og væremåde, hans død uden had og bitterhed men i forbøn for sine bødler, og gennem hans opstandelse i et åndeligt, efterhånden helt materialiseret legeme, er menneskeheden kommet i besiddelse af en række evige sandheder, som den kan leve efter og dø på, og som i fremtiden vil få den allerstørste betydning, når menneskene lærer at forstå den kosmiske eller universelle mening dermed.

Menneskene vil lære, at de lever hele tiden, enten de er her, eller de er 'døde'. De skal komme til klarhed over, at det er ånden, der skal herske over materien og ikke omvendt. Når mennesket er sorgfuldt, bitter eller skuffet, er det tegn på, at materien er herre i stedet for det omvendte. Det er det skabende princip, der skal herske over materien; det er uværdigt at lade materien herske over skabevnen. Mennesket skal blive livets og materiens herre. Men dertil kræves, at samme menneske får overblik ikke blot over livets små lokale felter i hverdagen, men lærer at se disse felters forbindelse med den kosmiske helhed. Det er det, jeg forsøger at vise gennem mine kosmiske analyser. Jeg viser dem, at Jeg'et, det levende væsens faste punkt, er herre over materien og ikke omvendt. Men hvorfor er da ikke alle mennesker suveræne, hvorfor er de ikke kristusvæsener? Lad os sammenligne spørgsmålet med et andet spørgsmål: Hvorfor er det ene menneske et barn og det andet et

“Når mennesket er sorgfuldt, bitter eller skuffet, er det tegn på, at materien er herre i stedet for det omvendte. Det er det skabende princip, der skal herske over materien; det er uværdigt at lade materien herske over skabevnen. Mennesket skal blive livets og materiens herre.”

modent menneske? I begge tilfælde gælder det, at når menneskene ikke alle er lige ‘modne’ lige langt fremme, skyldes det, at deres erfaringer med hensyn til livets kontraster ikke er lige store. Alt hvad der hedder udvikling, er baseret på oplevelsen af kontraster. Når et modent menneske i dette liv, altså et menneske i moden alder, kan tænke og handle anderledes end et lille barn, er det på grund af sit livs erfaringer, ikke mindst de erfaringer, som er resultatet af overståede lidelser og besværligheder. Men hvad der gælder i ét liv, gælder også for den udvikling, der foregår i så stort et kredsløb, som jeg kalder en udviklingsspiral. Når et menneske kan handle anderledes end et dyr, og når et udviklet menneske kan handle og tænke anderledes end et primitivt menneske, er det på grund af forskellen i deres kosmiske alder i en udviklingsspiral, hvilket vil sige på grund af forskellen i deres erfaringer i forhold til kontrastprincippet. Der må være kontraster i tilværelsen, ellers var livets oplevelse umulig. Vi har kun evne til at opleve det, vi har oplevet kontrasten til. I samme grad som man har oplevet hadets virkninger, kan man opleve kærligheden. I jo højere grad man har været ude for mørke og lidelse, såvel som for lys og glæde, i desto højere grad bliver det muligt at være i kontakt med livets love. På basis af erfaringerne får Jeg’et herredømme over både åndelig og fysisk materie, og når flere og flere mennesker i dag bliver søgende og længes efter fred, er det på grund af deres lidelseserfaringer i mange inkarnationer.

Spiralkredsløb, kontrastprincippet, det ubehagelige og det behagelige gode

Der var engang, hvor vi var i den åndelige guddommelige verden og oplevede den største harmoni. Det var før vi kom til at opleve den udviklingsspiral, hvor vi nu befinder os. Da var vi ikke i fysisk materie, men i en materie af en meget mere fuldkommen slags. Det var i et

underliggende spiralkredsløbs lyszone. Vi var der så længe, at vi blev mætte af alt det lys, al den kærlighed og al den fuldkommenhed, vi mødte der. Og vi begyndte at længes efter modsætninger eller kontraster til denne tilstand. Da blev sådanne kontraster ‘lys’ for os. Det er guddommeligt, at man kan få kontrasten til det, man er blevet mæt af, ellers ville livet gå i stå, fordi alt blev automatisk, og væsenerne blev til ‘robotter’. Og selv i lysets verden ville en robottilstand ikke have noget med oplevelse af skønhed og livsglæde at gøre. Det levende væsens bevidsthed må fornyes, for at det igen kan opleve lyset, og denne fornyelse sker gennem den kommende spirals mørkezone. Længslen efter kontrasten til det, man er mæt af, kender vi fra den symbolske beretning om Adam og Eva. De var i paradiset, i lyset, hvor de måtte nyde alle ting i ‘haven’. Kun én ting måtte de ikke røre, og denne ene ting, kontrasten, fristede dem, og så skete ‘syndefaldet’. Adams og Evas skabelse og ‘syndefald’ er en symbolsk beretning om menneskehedens udvikling i den nuværende udviklingsspiral. Vi voksede fra mineralriget frem gennem planteriget og dyreriget og kom dertil, hvor vi er i dag. ‘Syndefaldet’ er ikke noget, der engang er sket, det foregår hele tiden. Det er en realitet i tilværelsens styrelse, der er udtrykt eller symboliseret ved ‘syndefaldet’, og på basis af den vokser det levende væsen fra at være et ‘foster’ i den nye udviklingsspiral, hvad de jordiske mennesker er endnu, frem til det, jeg kalder ‘den store fødsel’ eller ‘kosmisk bevidsthed’, hvor deres Jeg atter opnår fuld suverænitæt over materien og det uovervindelige livsmod.

Når de jordiske mennesker altså nu befinder sig i kulminationen af en udviklingsspirals mørke zone på vej mod dens lysregioner, er det fordi de selv har ønsket denne tilstand. Nu ønsker de en anden tilstand, og deres længsler og ønsker vil blive opfyldt. Denne opfyldelse

sker dog ikke gennem mirakler, men ved at væsenerne lærer at skabe den tilstand, de længes efter. Gennem viden om mørket skabes lyset lidt efter lidt i deres bevidsthed. Vi bestemmer over vor skæbne, og det er guddommeligt, at der altid er det, vi længes efter, som lys forude, og det, vi er mætte af, som mørke bag os. Derfor kan man i virkeligheden ikke tale om noget ondt og noget godt, men om det ubehagelige gode og det behagelige gode. Der er ikke noget, der er ondt i sig selv. Men når der ikke er noget, der er ondt i sig selv, kan der jo heller ikke være noget martyrium. Hvad er da det såkaldte martyrium? Det er en illusion.

Jordmennesket er i en kosmisk undervisningszone

Et lille barn bliver tit skuffet, hvis det ikke får, hvad det vil have, f. eks. en skarp kniv. Det synes, den voksne, der ikke vil give det kniven, er 'ond', og det føler sig selv som martyr. Det ved ikke, at dets ønske er farligt for det selv og dets omgivelser. Når det bliver større og mere modent til at modtage erfaringen, får det kniven og må lære at tage følgerne. På samme måde kan menneskenes ønsker være farlige, og der går måske en tid, hvor de til deres store skuffelse ikke får dem opfyldt, fordi de endnu ikke er modne til erfaringen. Men når de er det, så kommer den, og de må tage følgerne. Denne årsags- og virkningskæde eller karmaloven strækker sig over en række inkarnationer, hvor menneskene sår og efterhånden, som de er modne til det, må høste, hvad de har sået. Opfyldelsen af mange af deres ønsker bringer

dem smerte og lidelse, selvom de havde ventet noget andet. Alle former for smerte og lidelse er som en klokke, der ringer, når væsenet er ved at komme på afveje, og denne klokke skal føre det tilbage til næstekærligheden og livsmodet. **Det er rigtigt, at menneskers lidelser kan være meget store, så store, at de set i et lokalt perspektiv ser uretfærdige og meningsløse ud. Men menneskenes overtrædelse af livslovene er også til tider meget store, og virkningerne står i forhold til årsagerne.** Det betyder naturligvis ikke, at man, fordi et menneske i øjeblikket er inde i meget store vanskeligheder, skal se på det som en 'stor synder', der får sin 'straf', og at man af den grund ikke skulle have medfølelse med vedkommende eller med andre, der har store vanskeligheder. **Der findes ingen 'syndere' og ingen 'synd' set i det kosmiske perspektiv, eftersom der ikke findes noget, der er ondt i sig selv.** Der hvor uvidenheden ophører, ophører det såkaldte onde at eksistere. Det vil sige, at der hvor de tilstrækkelige erfaringer er gjort og eksisterer i bevidstheden som viden om mørket, om det ubehagelige godes virkninger, der begynder kontrasten dertil, dvs. lyset som visdom og næstekærlighedsevne at stråle ud fra væsenets bevidsthed og væremåde. I forbindelse med sådanne vibrationer kan sygdomme, skuffelse, bitterhed og had ikke eksistere. De forsvinder lidt efter lidt, og væsenet har overstået 'syndefaldets periode', der ikke er en straf eller noget forfærdeligt, der ikke skulle ske, men en udviklings- og fostertilstand, inden væsenet fremtræder som et suverænt menneske i Guds billede.

Fortsættes på side 22

“Et lille barn bliver tit skuffet, hvis det ikke får, hvad det vil have, f.eks. en skarp kniv. Det synes, den voksne, der ikke vil give det kniven, er “ond”, og det føler sig selv som martyr. Det ved ikke, at dets ønske er farligt for det selv og dets omgivelser.”

Af Martinus

Frugterne på kunskabens træ er frugter af frø, man selv har sået • Menneskene må lære at kende sandheden om livet og dermed også om deres eget liv. Religionerne har tidligere givet dem impulser, de kunne leve på fordi deres religiøse instinkt og deres følelser var en udmærket basis for blind tro. Religiøs suggestion kunne gengive dem livsmodet, hvis de var ved at miste det. Men sådan er det ikke mere mange steder i verden, og efterhånden over hele kloden.

De jordiske menneskers intelligens er blevet udviklet ved at blive brugt på praktiske og materielle områder, og nu må menneskene for at komme videre i deres udvikling også lære at bruge den på de områder, hvor troen før kunne hjælpe. Intelligens er ganske vist ikke det samme som visdom, men den er en af de ingredienser, hvoraf visdommen udvikles. Den må blot bruges i forbindelse med langt større perspektiver, end menneskene gør det i almindelighed, og så må den bruges i forbindelse med næstekærlighed.

Jeg nævnte før (se side 11 – red.), at ‘syndefaldet’ foregår hele tiden. Ja, de jordiske mennesker er jo netop ‘Adam

og Eva’, der æder af frugterne på kundskabens træ. Lidelserne, besværlighederne, sygdommene og alt det andet såkaldte onde er nogle af disse frugter. Men de er udelukkende frugter af frø, som de selv har sået i fortiden gennem deres handlinger og væremåde. Hvad er det et jordisk menneske får kundskab om gennem sin skæbne i hverdagen? Det får kundskab om, hvad det har sået i fortiden i dette og i tidligere liv. Nu oplever det virkningerne af sine tidligere handlinger. Det er en undervisning, en belæring og ingen straf. Det skal få det til at tænke i nye baner, der også vil medføre en ny handlemåde. Når masser af mennesker i dag ikke kan nænne at gøre visse ting, som andre kan nænne at gøre, er det fordi de i tilstrækkelig

*“Står man over for et menneske, som er ubehageligt,
må man dels tænke på, at det er ens egen karma,
der har bragt en i berøring med dette menneske.
Det er en prøvelse i tolerance og åndelig ligevægt.”*

grad har oplevet virkningerne af sådanne handlinger, de føler dem inden i sig og vil ikke udsætte andre for noget sådant. Engang har menneskene troet på religioner, der var ligesom den gamle nordiske gudelære, og da var mørket endnu ‘lys’ for menneskene. Det var en lykke at blive dræbt på slagmarken. så kom man i Valhal, der for dem var himmerige, hvorimod det var en ulykke at dø af alderdom eller sygdom i sin seng, så gik man til datidens helvede. En sådan indstilling har vel de fleste mennesker udlevet i dag, selv de der kæmper på slagmarkerne. De kæmper ikke mere for krigens skyld, men for fredens skyld. Det er ikke nogen sport for dem, som det var i tidligere tider. Men de vil komme til at erfare, at denne bevidsthedsforvandling ikke er nok til at udrydde krigen. Man kan ikke udrydde noget ved at dyrke det, selvom man gør det i den bedste mening, man må lære at skabe kontrasten dertil, og det vil i dette tilfælde sige: freden.

Kærlighedsevnen og intelligensen må bruges på en ny måde

Freden må skabes af det enkelte menneske, den må ligefrem vokse ud fra det enkelte menneskes bevidsthed og handlemåde. Der må opstå et samarbejde i menneskesindet mellem dets intelligens og dets næstekærlighedsevne. Vejen til livsmodet går gennem næstekærligheden, men naturligvis må mennesket lære at bruge denne kærlighed med fornuft og intelligens. Mange mennesker vil mene, at det i masser af tilfælde ikke vil være logisk at være kærlig, men tværtimod højst ulogisk og dumt. Men disse mennesker ved hverken hvad kærlighed er, eller hvad logik er. Vist er det svært at elske sin næste som sig selv, når denne næste er ubehagelig imod os, måske ligefrem forfølger os. Men Kristus understregede jo netop: ”I skal elske dem, der hader og forfølger jer“. **Det er let nok at elske dem, der er flinke, kærlige og hjælpsomme imod os, det er ingen overvindelse. Men alle dem, der ikke kan lide os, er det svært at elske, nogle vil synes, det er umuligt. Mange vil også mene, at det er hykleri, for man kan da ikke elske onde og ubehagelige mennesker.** Men vi kom jo før frem til, at der ikke er noget, der er ondt i sig

selv. Der er noget, der er ubehageligt, men der er ikke noget, der er ondt. Og det ubehagelige er oven i købet – kosmisk set – et ubehageligt gode, fordi det er på grund af det, væsenerne udvikles, ja, det er på grund af det, at de overhovedet har fået bevidsthed til at skelne mellem godt og ondt, som det hedder i syndefaldsberetningen. Ved at opleve det ubehagelige godes virkninger på sin egen krop og i sin egen bevidsthed igennem mange liv eller inkarnationer har vi forandret os fra primitive dyremennesker til det civiliserede menneske af i dag, der kan have megen medfølelse med andres lidelse og vanskeligheder, og som også er i besiddelse af en ret udviklet intelligens til at slutte fra årsag til virkning inden for mange områder. Mange af disse civiliserede mennesker, der har stor medfølelse og medlidenhedsevne, og som også har en udviklet intelligens, som de bruger til logisk tænkning og handle-måde i deres arbejde og på andre lokale felter, er netop sådanne mennesker, der i visse situationer på grund af ‘alverdens ondskab’ taber livsmodet og bliver deprimerede, skuffede og måske ligefrem syge på grund af deres negative mentale tilstand. De synes, alting er håbløst, deres egen situation og verdenssituationen, og de kan ikke se nogen udvej eller mulighed for forbedring. De bliver pessimister eller sortseere, hvis ikke de går den modsatte vej og bliver ligeglade, fordi de synes alt er meningsløst. Det er for sådanne mennesker, jeg har skabt mine analyser, for at hjælpe dem til at bruge deres kærlighedsevne og medfølelse og deres intelligens på en anden og mere positiv måde, der vil give dem livsmodet tilbage.

Jordmenneskets livsmønster

Før menneskene lærer livets sandhed at kende, er de ikke blevet rigtige mennesker. Det vil få overordentlig stor betydning for den enkelte, hvis han eller hun – bag om alle de mennesker man har med at gøre – kan se dem som Guds redskaber. De er alle at ligne ved Guds fingre, der er ved at modellere os. Og det er kun godt, at Guddommen ligesom billedhuggeren fjerner noget der, hvor vi ikke er fuldkomne. Mange mennesker er absolut ikke tilfredse

med dem selv, hvis de skal være ganske ærlige. De nærer længsler og ønsker om at blive anderledes, at blive bedre, klogere og kærligere. De føler godt, at de er ufuldkomne. Men så må man også lære at være glad for, at Guddommen arbejder med en og viser en den vej, man kan følge. Gud underviser hvert eneste menneske gennem det, der sker i vedkommendes daglige liv. Alt i livet, som for det menneske, der kun bruger en lille lokal logik, kan se ud som tilfældigt sammenfiltrede tråde, bliver for den, der begynder at bruge den kosmiske logik, til et livsmønster, hvor intet er tilfældigt, og intet er uretfærdigt. Når vi har martyrfølelse lever vi på overtro, og intet væsen kan blive lykkeligt ved fortsat at leve på overtro.

Selvfølgelig kommer jeg ud for både behagelige og ubehagelige ting, men jeg ved, at der er noget, der hedder det behagelige gode og det ubehagelige gode, jeg ved, at alt hvad der sker er en henvendelse til mig fra Guddommen, lige meget gennem hvem det sker. Guddommen kan ikke tale til os gennem et enkelt væsen, alle andre væsener er redskaber, som Guddommen kan bruge, når han skal henvende sig til et væsen. Når man da irriteres på disse væsener, er det i virkeligheden Guddommen man irriteres på. *Lige så længe man irriteres af visse fortrædeligheder, vil de komme igen.* Slibningen hører ikke op, før man er pudset færdig. Det er slibningen af alle de ufærdige sider af et jordmenneskes bevidsthed. Hvorfor lader man sig irritere over mennesker? Fordi man synes, de skulle være anderledes, end de er. Menneskene er så forskellige, og selvfølgelig må hver eneste af dem være nøjagtig, som han eller hun er i dette øjeblik. Ligesom dyrene er, som de er, og planterne er, som de er. Menneskene begår den fejl at kræve de samme handlinger af de lavere udviklede væsener som af de højere udviklede. Og de ser ned på væsener, som de synes er lavere udviklet og er måske snobbende indtil persondyrkelse og afguderier over for dem, de ser op til. Ingen af delene er at elske sin næste som sig selv, det er at elske alle væsener, alle Guddommens redskaber og organer og prøve at se Guddommen i dem. Står man over for et menneske, som er ubehageligt, må man dels tænke på, at det er ens egen karma, der har bragt en i berøring med dette menneske. Det er en prøvelse i tolerance og åndelig ligevægt. Dels må man forsøge at se ud over, hvad dette væsen er i dette øjeblik, og se, hvad det vil blive i fremtiden. Det står på sin tilværelses midlertidige højeste punkt, og man kan ikke bebrejde det, at det

ikke besidder erfaringer, det endnu ikke har gjort, men vil komme til at gøre i fremtiden, hvor det vil få kosmisk bevidsthed og måske møde en selv under helt andre omstændigheder end nu. Det skal man naturligvis ikke sige til vedkommende, så vil han eller hun måske tro, at man ikke er rigtig klog. Men man kan tænke inden i sig selv: "Også du er et guddommeligt væsen, og et guddommeligt væsen er det naturligt at vise kærlighed". *Nu er kærlighed jo ikke blot klap på kinden. Det, det gælder om, er at gøre det, der i den givne situation er det kærligste at gøre uden nogen form for vrede, bitterhed, skuffelse eller irritation. Man kan da godt være bestemt uden at være arrig, og man kan også irrettesætte et andet menneske på en venlig og kærlig måde uden at slå i bordet.*

Mennesket kan blive redskab for lysets væsen

Ingen af os kan lave et andet menneske om, og ingen kan komme ud for noget som helst andet end det, vedkommende selv er den inderste årsag til. Derfor betyder det noget, at man bruger sin følelse og sin intelligens i de givne situationer i hverdagen til at forsøge at tilgive og forstå andre mennesker. Vi har jo ikke noget bedre forbillede til dette end Kristus, der på korset kunne sige: ”Fader, forlad dem, de ved ikke, hvad de gør“. Er man nået frem til den tilstand, hvor man hundrede procent har en sådan indtilling, er man uovervindelig, man er fuldkommen fri, selvom man bliver bundet i slavelænker. Mennesker kan binde legemet, som man binder andet fysisk stof. Men når man er kommet til kundskab om sin guddommelige identitet, ved man, at de ikke kan binde Jeg’et. Et væsen, der er i besiddelse af det livsmod, der er vundet gennem kærlighed til alt levende, kan ikke bindes, hvor meget man end vil gøre ham til slave. Vi er således stillet, at ingen kan bestemme over andre end sig selv. *Det er rigtigt, at der er nogle der føler sig afhængige, ja, ligefrem slavebundne af andre, men det skyldes ikke de andre. Det skyldes, at vedkommende selv har indviklet sig i et følelsesbetonet forhold, som det også kun selv kan gøre sig fri af. Det er aldrig de andres skyld, jo mere man bliver klar over det, desto mere befrier man sig fra vredens og bitterhedens lænker, som man har bundet sig selv med.*

Målet med verdensgenløsningen er, at menneskene skal komme til at forstå denne tilværelse og tage imod den undervisning i livslovene, de kan få her. Tænk, hvad det vil betyde, hvis man i stedet for at irriteres over det, der sker, bruger sin energi til at prøve på at forstå, hvorfor det, der sker, er det rigtige netop i den nuværende situation baseret på fortiden og med henblik på den gavn vi erfaringsmæssigt kan have deraf i fremtiden. Man skal ikke lade sig irritere eller skuffe på grund af andre menneskers opførsel, ligesom man jo heller ikke er skuffet over, at en tidsel eller en mælkebøtte ikke er en rose eller en lilje. Kristus sagde til sine disciple: ”Gå ud i

verden og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i faderens, sønnens og den hellige ånds navn“. Hvad er det for en dåb? *Den virkelige dåb, den eneste som har betydning, er den kærlige vekselvirkning med vor næste i hverdagen. At smitte andre med lysets væsen ved sin væremåde, det er den virkelige dåb. Man kan ikke lave dem om, men man kan vise dem et eksempel, som virker på længere sigt.* Og dette lysets væsen kommer i virkeligheden ikke fra en selv, det kommer fra Gud gennem én til næsten. Så er man et væsen, som gennem livsmod og kærlighed får Guddommen til at være nærværende i sin vekselvirkning med næsten. Da er der ingen martyrbekendsthed, da lyser og stråler freden gennem mennesket, selvom det befinder sig på en slagmark. ■

*Mennesker kan binde legemet,
som man binder andet fysisk stof.
Men når man er kommet til
kundskab om sin guddommelige
identitet, ved man,
at de ikke kan binde Jeg’et.*

